

paa en fyldestgørende Maade, for saa vidt som Tiden nu er moden. Jeg beklager ganske vist, at vi ikke kan faa Regler videre ud endnu, jeg tror ogsaa, jeg betonedede, da jeg forrige Gang havde Ordet, at jeg længtes meget efter, at vi skal faa mere betryggende Regler for sindssyges Behandling. Jeg tror, det var allerede første Gang, jeg havde den Ære at beklæde Posten som Justitsminister, at jeg beskæftigede mig med og ogsaa fik noget Arbejde sat i Gang for at faa Sikkerhedsforanstaltninger mod, at Folk, som en Gang havde været sindssyge, maaske efter at deres Sygdom i væsentlig Grad var kureret, blev holdt tilbage paa Sindssygeanstalterne. Det er et overordentlig vanskeligt Emne, men jeg haaber, man snart skal kunne have arbejdet saa længe dermed, at vi kan faa Lovregler derom, det omfattes unægtelig ikke af det her foreliggende.

Jeg maa saa blot yderligere sige til Støtte for det Grundlag, som foreligger i det af den højtærede Justitsminister forelagte Forslag, at ved Finanslovens første Behandling var de Udtalelser, der faldt baade fra det ærede Medlem Hr. Pürschel og fra det ærede Medlem Hr. Rode, og i det hele Forhandlingens Forløb af den Art, at den højtærede Justitsminister maatte tro, at naar han fremlagde et Forslag paa det Grundlag, som her foreligger, saa vilde et saadant Forslag blive vel modtaget i dette høje Ting. Senere henvendte den højtærede Justitsminister sig til Partiformændene og fik en af den Slags Forhandlinger med Partiformænd, som jeg under Krigen har deltaget i overmaade mange af. Min Opfattelse af det, der foregik ved dette Formandsmøde, var, at man skulde gaa til Partierne og saa svare den højtærede Justitsminister, om man kunde give Tilslutning til, at den foreliggende Sag blev fremmet paa det Grundlag, som den højtærede Justitsminister havde udleveret i fuldt affattet og trykt Skikkelse til Partiformændene, og jeg ved intet andet end, at Svaret fra de forskellige Partier blev det, at Sagen kunde fremmes af den højtærede Justitsminister paa det givne Grundlag.

Derefter maa jeg anse det for at være af nogen Betydning, at vi virkelig ogsaa fremmer Forslaget paa dette Grundlag. For jeg tillægger det stor Betydning, at en Minister til enhver Tid kan gaa ud fra, at Aftaler, der er truffet paa denne Maade, i videste Forstand og paa den loyaleste Maade bliver overholdt. Det er altid under vanskelige Forhold, at en Minister søger en

saadan Forhandling. Han kan ikke vente, at Partiformændene vil hjælpe ham til en Aftale paa denne Maade, medmindre Situationen i høj Grad kræver det. Og saa maa en Minister ikke blive — ja, vildledt er for meget, men han maa ikke blive skuffet i sin Forventning om, hvad det er, man har lovet at bistaa ham med.

Jeg beder om, at man ogsaa vil tage noget Hensyn til dette, som i mange Tilfælde kan komme til at faa Betydning; og ogsaa støttet til dette Argument vil jeg anbefale, at vi stemmer for det af den højtærede Justitsminister forelagte Lovforslag med de af Flertallet i Udvalget stillede Ændringsforslag.

Heilesen: I Anledning af, at det ærede Medlem Hr. Zahle som en Indvending imod mine Bemærkninger udtalte, at Straffelovens Opgave var at fastsætte Straf for straffbare Handlinger, maa jeg dog gøre opmærksom paa, at der ikke er det mindste i Vejen for, at en Straffelov ogsaa kan fastsætte andre Retsvirkninger af visse Handlinger end Straf. Det viser jo selve det forelagte Straffelovforslag, og der er i og for sig heller intet i Vejen for, at der i en Straffelov kunde findes Bestemmelser om Personer, om hvem man har en vis objektiv Formodning om, at de vil begaa straffbare Handlinger, selv om jeg mener, at saadanne Bestemmelser snarere hører hjemme i en Sindssygelov eller lignende.

Derfor forekommer det, som var det ærede Medlems Hovedargument overfor mig, mig ikke at være afgørende. Ganske vist skal man ikke uden Grund rive et Afsnit ud af en systematisk Lovgivning. Men er det paa den anden Side saadan, at Nødvendigheden synes at byde det, kan dog den Omstændighed, at det findes i en saadan systematisk Lovgivning, ikke være nogen afgørende Hindring. Men skulde man endelig have saa meget imod dette, er der heller ikke noget i Vejen for, at vi kan formulere Forslaget som et midlertidigt Tillæg til den gældende Straffelov eller saaledes, at det ved Siden af, at det har Bestemmelser, der naturligt optages i den nye Straffelov, ogsaa indeholder Bestemmelser, som naturligt optages i den nye Sindssygelovgivning. Det er netop det, jeg hævder, at efter min Mening er Udvalgets Behandling af dette Lovforslag og de Ændringsforslag, der er stillet, lidet tilfredsstillende, saa lidet tilfredsstillende, at jeg kunde fristes til at fremsætte Forslag om, at Lovforslaget vises tilbage til Udvalget, hvis jeg kunde have noget Haab